

פנייה נרגשת לתמיכה בעלון הקדוש !!!

שלום וברכה לכל הקוראים היקרים והנכבדים מאוד.

ברוך ה' ובימים אלו מלאו לעלון קרוב ל-25 שנה של זיכוי הרבים אין סופי והכל בזכות תמיכתם ותרומתכם לאורך השנים בעקביות.

אך דא עקא שבזמן האחרון רבים אומרים מי יראנו טוב ורוצים את העלון גם אצלם בבית כנסת תמידים כסדרם, אך עקב ההוצאות הרבות אין באפשרותנו להרחיב את מעגל ההפצה לעוד ועוד מקומות.

ובעיקרון לעלון אין מספר תפוצה קבוע אלא כל שבוע הוא מודפס לפי התרומה שנכנסה באותו שבוע כך שבשבוע שאתם הקוראים היקרים והנכבדים תרמתם למשל 500 שקל אז העלון יודפס קרוב ל-5000 עותקים וכן הלאה וכן הלאה לפי התרומה של אותו שבוע.

לכן באתי בקריאת חיבה לכל אדם אשר חשיבות זיכוי הרבים חשובה לו ורוצה לזכות ולהיות שותף בהגדלת והפצת העלון השבועי (שבדרך אגב מאוד מאוד פופולרי שבו הוכנסו כל המדורים העיקריים שאנשים אוהבים החל מדבר תורה לשבת בשילוב סיפור, מדור הלכות אקטואליות, מדור ארזי הלבנון שבו מובא כל שבוע סיפור על גדולי ישראל, מדור סגולות, מדור מה רבו, אמרת השבוע ובדיחה שבועית).

בתרומת סך 36 שקל ניתן להקדיש שם לעילוי נשמת לרפואה לזיווג וכדו'.

בתרומת סך 100 שקל ומעלה יקבל התורם הנכבד ספר "השבת הלכה למעשה" במתנה, וכן יוכל להקדיש 2 שמות באותו שבוע.

לפרטים ניתן לפנות:

0556780066

או במייל:

m0556780066@gmail.co

פניני הפרשה

העלון מוקדש:

להצלחת: שמואל בן דליה, מיכל בת אורית.
ליווג חנון: חודיה בת דליה. אלחנן בן אורית.
לעילוי נשמת: משה בן מונס.

עלון מספר 1256
תשפ"ב

פרשת: פנחס

הפטרה: ויד ה' (מלכים א' יח)
יציאת השבת: (ירושלים) 20:22
ר"ת: 21:17

אין הקב"ה מקפח שכר בריה!

"הנני נותן לו את בריתי שלום" (כה"ב) הספורנו מסביר, שברית השלום שניתנה לפנחס היא 'ממלאך המוות'. ואכן כן, כך יאה וכך נאה לו, לפנחס, שקינא לשם ה' צבאות, והראה עד כמה אכפת לו שלא יתחלל שמו יתברך. זו היתה הסיבה שנבחר מידה כנגד מידה לבשר על הגאולה, שתגרום גם היא לתיקון עולם במלכות שד-י.

לידע, ולהודיע, שכל פעולה שאדם עושה, נרשמת בשמי שמים, והשכר שיגיע בעקבות כך, יהיה מתאים לפעולה ולמצווה שנעשתה. אדם שחי בצורה כזו. ומאמין באמונה שלימה שכך פועלים הדברים בעולמו של הקב"ה, אין מאושר ממנו. צדיק הוא ה' ונאמן שלם שכר כל מצווה. צדק משפטו, ואין מעשה טוב נאבד. אין הקב"ה מקפח שכר בריה!

מעשה שהיה בשני בני דודים, ושם שניהם יחזקאל לוי. אבל ככל שהיו דומים בחיצוניותם, כך היו שונים במעשיהם. האחד היה קצב, בעל אטליז, יהודי ירא שמים ונכבד, טוב לשמים וטוב לבריות. השני היה עשיר, בעל שדות ונחלות, אך כופר ובעל עבירות, רחוק מן התורה, ממצוותיה ומשומריה. פעם, בימות החמה, הלך העשיר לפרדסו שמחוץ לעיר. במשעול הפרדס גילה גופה של יהודי מת. התעורר בו הזיק היהודי, גחן והרימו, ונשאו על כתפו עד שהגיע אל דרך המלך.

עברו שם גוים על חמוריהם. שכר חמור אחד, העמיס עליו את הנפטר והורה שיביאוהו אל רב העיר, שיטפל בו ויביאו לקבר ישראל. התדפקו הערבים על דלת ביתו של הרב. "הבאנו נפטר", אמרו. תמה הרב, ושאל מי שלחם. אמרו: "העשיר יחזקאל לוי!" תמה הרב, שכן עשיר זה רחוק היה מכל מצווה ומעשה חסד. טיפל הרב בקבורת הנפטר, ואמר לעצמו: מי ידע, אולי מצווה תגרום מצווה. אולי, אם נפתח ליבו כחודו של מחט, נוכל להרחיב סדק זה כפתחו של אולם!

שלח את שמשו לקרוא לעשיר. לומר לו, שהרב מבקש להודות לו על מעשהו. אך לא זו בלבד שהעשיר סירב לבוא, אלא פער פיו כנגד הרב ומשרתו, אמונתו ודתו. לא היה הרב רשאי להבליג, ונידהו ברבים. רחקו כולם מארבע אמותיו. גבה ליבו, לקח את אשתו ואת שני בניו והתיישב באחד מכפרי הנוכרים, מהלך שלוש שעות מהעיר. ניתק את כל קשריו עם אחיו בני עמו.

יום אחד, שכב העשיר לנום את שנת הצהריים, ולא קם עוד. מת בשנתו. היו בני ביתו נבוכים. ידעו שהגויים לא יקברוהו בקבורתם, שכן עבורם יהודי הוא. והיהודים לא יקברוהו בבית החיים, שכן מת בנידויו. ישבו בניו להתייעץ מה לעשות. נשאו עיניהם וראו את בן הדוד, יחזקאל לוי הקצב, בא לכפר כדי לקנות צאן ובקר לאטליז. שמחו שמחה רבה. קם האח הגדול וקרא לו, באומרו: "יש לי כמה שוורים למכירה". סר הקרוב לצל קורתם. אמרו לו: "שב, תנוח מטורח הדרך". ישב ונח מעט. הביאו לו כוס קפה, ומהלו בו סם שינה. שתה הקצב ונרדם. הלכו ופשטו את בגדיו, והלבישום לאביהם. קראו לגוי אחד ואמרו לו: "חבוש את חמורך, והרכב את גופתו על החמור. לך לרחוב היהודים ותאמר שמצאתו מוטל על אם הדרך, ואנו נשלם את שכרך". עשה כן, ראוהו בני העיר, וספקו כפיים על אדם כשר שהלך לעולמו, על יחזקאל הקצב שנפטר, כבוד גדול עשו לו כמותו, והרב ספד לו מספד גדול ועורר את כל העם לבכייה על האבידה שהלכה לבלי שוב, ועוררם ללכת בעקבותיו וללמוד מדרכיו.

בינתיים שאל האח הצעיר את הבכור מה יעשו בקצב הנרדם, הן עוד מעט יקיץ משנתו. אמר האח הגדול: "בוא נלביש את התכריכים של אבינו". עשו כן. שאל האח הצעיר: "ועכשיו מה?" אמר הבכור: "הבה נמתין עד הערב".

הלילה ירד, והקצב שקוע עדיין בשינה עמוקה. הרכיבהו על החמור ונשאוהו קרוב לעיר, עד לבית הקברות, לא מלאם ליבם להביאו לעיר פנימה. הניחוחו על מצבה אחת, ושבו לביתם.

שר"ת מהגאון הרב בן ציון מוצפי שליט"א

לכבוד הרב האריזה של השניצלים היא מניילון מאוד עבה וקשה לפתיחה האם להפעיל לחץ ומאמץ בשבת או לחתוך אותה עם סכין? וקופת צדקה עם פסוקים שנפלה מתוך הארון האם מותר להרימה בשבת? א, לחתוך היכן שאין אותיות יהודיות. ב, לדחוק באמצעות כף לצדדים.

לכבוד הרה"ג מוצפי שליט"א ישנם מנהגים רבים וטובים ועתיקים שלא נוגדים את ההלכה ולא הוזכר במקורות האם יש בעיה לנהוג בהם? מנהג שאין לו מקור הלכתי אין לנהוג בו.

שבוע טוב למורנו הנערץ האם להמליץ לבני משפחה (חוץ מלשוב בתשובה) חילונים שלא לקנות יין לא מבושל כדי שכשהם מוזגים ושותים אותו לא יעברו ויכסלו בעבירה נוספת של שתית יין נסך? אם הם עצמם "יין נסך" ושורפים כל יום את נשמתם בביטול המצוות ובעבירות שונות, מה תועיל הצעתך?

לכבוד הרב שלום רב יש לנו בן בחור ישיבה בן 20 שרוצה לצאת לטיול בחו"ל עם חברים מהישיבה ניסינו להסביר לו רבות כמה זה לא טוב אבל הוא בכל זאת מתכנן לצאת לטיול מה עלינו לעשות? אני מאוד מתפלל! להטיל כתם על כלל בני הישובות? וכי הם יוצאים לטיולים? לחו"ל? מעולם לא היה כדבר הזה! אולי זה איזה קבוצת משוטטים בחוצות המבקרים מדי פעם באיזה מקום הנקרא "ישיבה". ברוך השם למדתי בישיבה, בני וחתני, נכדי הי"ו לומדים ושוקדים על לימודם. ומעולם לא שמעתי לא הם ולא חבריהם שיצאו לטיולים.

סגולה להנצל מנחשים עקרבים וממזיקים

מוכא בגמרא (ברכות ס"ו) אמר רבי תנחום בר תיילאי כל הצנוע בבית הפסא נצול מג' דברים מן המזיקים ומן העקרבים ומן המזיקים. ומספרת שם הגמרא מעשה שהיה בית הפסא בטבריה (בית הפסא שבפנים היה מחוץ לשוב) ותינובו, והיה פחד לנכנס שם אפלו שני בני אדם ואפלו ביום, ואלו רבי אמי ורבי אסי היו נכנסים לשם יחידים ולא נזקקים, אמרו להם המזיקים, האנשים מפתחים מהמזיקים? ענו להם יש לנו קבלה מאבותינו שצניעות ושתיקה בבית הפסא - שלא לדבר שום דבור - מצילה מהמזיקים. ועוד האריה מאד בספר שלחן השהור במאמר הצניעות, שזה הצנוע בלבושו, ואינו מגלה בשרו רק כפי הדין, ומתלשלת מתחת שלמכה כדי שלא יראה בשרו, נצול מגזרות רעות ומכל מיני צרות וקטרונים, עיי"ש שהפליא להאריך בזה. וקאן תבונן אם הצניעות לגברים, שאין כל כך בושש ופריצות בגלויים - כך מבטלת מעליהם גזרות, על אחת כמה וכמה נשים שהצניעות מקרחת להם שיעצלו בזכותה. והענין הוא שפושע שזה הצנוע מצטנע מתוך אמונה שמלא כל הארץ כבודו, ולית אתר פנוי מיניה, ומאמין בהשגחתו וראיתו של הקב"ה ולכן נוהג בצניעות, כמו כן יפשה' עליו בהשגחתו עליו לטובה בבלתי יוכלו להרע לו שום מזיק ושום אויב.

רבי אריה לוינ זצ"ל.

רבי אריה לוינ שנודע בכינויו 'רב האסירים', העיף מבט בשעונו. 'הגיע הזמן', אמר לעצמו. הוא לבש את מעילו, היטיב את כובעו על ראשו, ויצא מביתו אל הרחוב הירושלמי. כעבור כמה רגעים הבחין בחברו הקרוב ובא. השניים בירכו זה את זה לשלום, ומיד יצאו למשימתם: לעבור בבתי העיר ולגייס תרומות למטרה חשובה מאוד, שאינה סובלת דיחוי פניהם היו מועדות לבתייהם של כמה תושבים אמידים. רבי אריה לוינ נודע במעשי החסד הרבים שעשה, והוא גם היה כתובת טבעית לגיוסי כספים לצדקה. כשהוא מבקש, איש אינו נותר אדיש.

לפתע עצר שותפו את הליכתו והעיף מבט חטוף בשעונו. "איך שכחתי!", קרא בצער, "אני חייב לחזור. יש עניין הכרוך בפיקוח נפש, שמחייב אותי לסוב על עקבותיי. אין בידי ברירה אלא להשאירכם לבד לחזור על הפתחים". שמע רבי אריה לוינ את הדברים והגיב מיד: "אם אתה אומר שמדובר בפיקוח נפש לך למשימתך ואני אמשיך לבדי". השניים נפרדו. רבי אריה פנה לאסוף את כספי הצדקה, ואילו שותפו פנה לדרכו.

כשסיים רבי אריה את הביקור בבתי העשירים, חזר אל ביתו דרך שוק מחנה יהודה. לפתע נדמה היה לו כי הוא רואה דמות מוכרת סמוך לדוכן הפרחים. הוא כיוון את עיניו, ו...כן לא היה מקום לטעות זה שותפו, שזה עתה נפרד ממנו בטענת פיקוח נפש.

רבי אריה לוינ עצר והביט בנעשה. הוא ראה כי האיש נושא ונותן בנחת עם מוכר הפרחים. זה מציע לו ממכר סחורתו, והוא בודק ושואל, כאילו כל זמנו לפניו. תחילה בחר את הפרחים, התאים את הצבעים והגדלים, ולאחר מכן נפנו השניים לעיין באגרנטלים שמילאו את המדפים. בסופו של דבר יצא האיש מן השוק ובידיו צרור פרחים נאים אגרנטל גדול ומרשים. ליבו של הרב התמלא תמיהה גדולה. הוא הסתתר באחת מפניות השוק, כדי שחברו לא יראנו ולא יתבייש למראהו, אך כעבור זמן הביע את תמיהתו באוזני חברו. "אמרת לי שיש לך עניין של פיקוח נפש, והנה ראתיך קונה פרחים!".

"אספר לך את כל העניין", אמר האיש. בירושלים פעל באותן שנים בית המרפא הממשלתי על שם הנסן, שכונה 'בית המצורעים'. בין כתליו היו מאושפזים חולים במחלת הצרעת, שנדרשו לחיות בבידוד. "יש לי מנהג של קבע", אמר האיש לרבי אריה. "מדי שבוע נוהג אני ללכת ל'בית המצורעים' ולבקר את החולים. מועד הביקור הקבוע הוא היום, אולם חשבתי לדחות אותו מפני שליחות המצווה של גיוס כספי הצדקה.

"בעודנו בדרך נזכרתי ביהודי קשיש אחד, מדיירי 'בית המצורעים', שפגשתי בשבוע שעבר. כשניגשתי לדרוש בשלומו הבחנתי שהוא מודאג מאוד. 'מדוע?', שאלתי אותו, והוא השיב שהרופאים אינם מבשרים טוב על מצבו, ולמעשה הם סבורים שימיו ספורים. 'הבנתי את פשר דאגתו הגדולה, ופתחתי עמו בשיחה בשאיפה לעודדו. או 'או הבנתי שעניין אחר טורד את מנוחתו. הקשיש סיפר לי על הנוהג הנהוג ב'בית המצורעים' כאשר לחולים ששבקו חיים, לא עלינו. הצוות אוסף את כל חפציו של הנפטר ושורף אותם, שכן החפצים מעבירים מחלות. לכן אין מעבירים שום חפץ לקרובי המשפחה. 'ובכן, יותר ממה שחרד הקשיש מן המוות, חרד לגורל התפילין שלו, שאותן הקפיד להניח מדי יום. המחשבה שהתפילין יישרפו מזעזעת אותו וטורדת את מנוחתו."

וסיפר: "ישבתי עם הקשיש וניסינו לטכס עצה כיצד להציל את התפילין. לפתע עלה בדעמנו רעיון. הדבר היחיד שמותר להוציא מבין כותלי בית הרפואה אלו צמחים, שאינם נחשבים מידבקים. אמרתי לקשיש שאירתם לעזרתו, ואקנה לו פרחים וכלי נאה. שם נטמין את התפילין, ואם חלילה יקרה לו משהו, נעביר את הפרחים לבני משפחתו וכך יינצלו התפילין מן השרפה.

"הקשיש שמח מאוד למשמע דבריי, ונראה שרווח לו. סיכמנו על המועד שבו אביא לו את הפרחים, אלא שמשום מה שכחתי זאת, וכך סיכמתי לצאת עמכם לגיוס הכספים. לפתע, כשהתחלנו ללכת, נזכרתי שזה בדיוק הזמן. חששתי שאם לא אבוא אליו במועד, רוחו תיפול, וזה בגדר פיקוח נפש ממש. 'כשהבאתי לו את הפרחים ואת הכלי הנאה, אורו עיניו. הוא אמר לי: 'החיינתי', והבעת פניו הוכיחה כי נהגתי נכון כשלא דחיתי את בואי אליו."

את הסיפור סיפר רבי אריה לוינ לאחד ממקורביו, כהמחשה לחובה לדון כל אדם לכף זכות. "פעם אחת נכשלתי בזה", אמר, "ומזה למדתי כמה צריך להיזהר בדבר. כשראיתי את חברי קונה פרחים חשבתי שהתחמק ממני בתואנת שווא, ומתברר שטעיתי. לכן צריך תמיד לדון כל אדם לכף זכות."

מה רבו מעשיך ה'

לעץ יוכל להגיע לכעשרה מטרים; הוא נאחז בידו האחת בענף ומתנדנד עליו קדימה ואחורנית, ובכך הוא מגיע לתנופה מספקת, והופ! הוא כבר עף אל העץ השני! הוא אף מנצל את חושו הטבעי המעולה לשמירה על שווי משקלו. כאשר יוכח כי הדרך הקצרה ליעדו תהיה לאורכו של צמח מטפס או כבל חשמלי, בקלילות ובבטחה יהלך עליו, כשהוא נסמך על שתי רגליו! שום קוף אחר לא יעז לבצע תעלול שכזה, ואפילו הזריז ביותר.

הגיבון הוא קוף קטן, הנחשב כמפותח ביותר בין הקופים. אורכו בין ארבעים וחמש לשבעים ס"מ, גופו שעיר וחסר זנב, אגודליו קצרים ביותר ואינם מפריעים לו בנייתורו. הוא הינו בעל חיים חברותי החי בקבוצות, ואזור תפוצתו ביערות. הגיבון נותן לאצבעות ידיו להוליכו, והוא אומן הטיפוס. קופץ מעץ לעץ ומענף לענף באמצעות זרועותיו הארוכות והחסונות. כשהוא עובר מענף לענף, קצות אצבעותיו אוחזות בענפים בקלילות, כך שאין הוא נופל לאדמה, המרחק בנייתורו מעץ

דרוש

להפצת ספר "השבת הלכה למעשה". דרוש תורם כדי שנוכל להפיצו בבתי כנסת בעמדות של בלוי. המעוניין לתורם ולזכות בזיכוי הרבים נא לפנות ל- 0556780066

מילתא דבדיחותא

שניים הגיעו אל הרופא, הראשון אמר: הרופא בלעתי שקל, תטפל בי!
הרופא שואל את השני: בשביל מה אתה הגעת?
ענה: כי השקל שלי.

אמרת השבוע

אמר הבעש"ט, אדם שהיה פעם אחת באיזה מקום, מוכרח להיות שם פעם שנית. כדי לתקן שם חלק מתורה ותפילה באכילה, שתיה ושינה לשם שמים. ונותן הקב"ה חשק לאדם לנסוע לשם כדי לתקן, לכן חייב האדם להסתכל ולהתבונן על מה בא לשם.

בשורה משמחת לשוחרי ההלכה!

מחיר מיוחד
לרגל הוצאת
הספר
36 ש"ח
במקום 42 ש"ח

יצא לאור הספר

השבת הלכה למעשה

הלכות שבת על פי סדר השולחן ערוך סימנים
רמב' - ש'.

הספר הינו חיבור מקיף ויסודי המלא וגדוש במאות פסקים הנוגעים מדי שבת בשבתו הערוכים בשפה ברורה ונעימה, ובבהירות נפלאה, ושוה לכל אדם בתימצות ההלכה למעשה וההתפתחויות של דורינו.

והכל על פי פסקיהם של כל גדולי ישראל במקום אחד. ועל צבאם: כף החיים, הלכה ברורה, שמירת שבת כהלכתה, בן איש חי, פסקי תשובות, ילקוט יוסף, חזון עובדיה, יביע אומר, יחזה דעת, הליכות עולם, אורחות מרן, שיבת ציון, משנה ברורה, חוט שני, אור לציון, הגר"ש אלישיב, שו"ת שבט הלוי, שו"ת אגרות משה, שו"ת מנחת יצחק, אורחות שבת, שולחן שלמה, שולחן ערוך הרב, תשובות והנהגות, ערוך השולחן, ועוד.

והכל בשפה ברורה וקולחת עם מקורות והרחבה לכל הלכה.

הספר מעוטר בהסכמותיהם הנלהבות של גדולי ישראל שליט"א שכולם משבחים ומפאדים את חשיבות החיבור הנפלא.

טקסט רץ. הוצאה לאור

ניתן להשיג את הספר בחנויות הספרים המובחרות // באתר ובטלפון המכירות של י. בלוי //
באתר טקסט רץ ובטלפון 03-9111-444 שלוחה 2 // באתר מורשת מרן שופס // לפרטים
ולכמויות: 0556780066 הפצה: "אור הספר".